

Набік, дрібна журбо життя,
Набік, марні тривоги!
Крізь темний бір до ясних зір
Рубаємо дороги.

Гримить топір, валиться бір,
Тріщать гнилі колоди,
То там, то тут на шлях падуть
Останні перешкоди.

І стогне бір, як дикий звір.
Кінчить життя прокльоном,
А там вгорі грядучі дні
Дзвенять побідним дзвоном.

Який той спів будучих днів
Приманчивий і милий!
Який при нім недолі грім
Марний, смішний, безсилий!

Ти, громе, бий, ти, буре, вий!
Не знаємо тривоги.
Крізь горя бір у щастя двір
Рубаємо дороги.

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії»](#), 1990 . [Цикл «Поезії 1914–1920 років»](#);